

Marcin Świetlicki

*** (az egész szoba...)

Az egész szoba Marcinokkal van teleaggatva.
Hetente legalább egyszer fellógatok egy Marcint.
Az akasztottak erdeje majdnem olyan sűrű,
mint a cigarettafüst.
Ezt – mert nem akart. Azt – mert nem volt képes.
Amazt – mert kifáradt. Egy másikat – mert nem hitt.
A falak mögött folyó veszekedések ütemére
forognak, és nem jelentenek semmit. A legfontosabb – az új
Marcin a lámpa alatt lóg, egyfolytában emelgetem a fejem
és szörnyű pofákat vágok felé, azt hiszem,
mivel remeg – szégyelli, hogy ennyire
vár és nem tud várni, úgy vár, mint egy gyerek
a karácsonyt, vár egy nőre,
aki eljön, biztosan eljön, minden úgy lesz,
ahogyan mindig, pár apró
meglepetéssel, azok is mindig
vannak. Marcin lóg, remeg, forog.
Este. Hirtelen feljön a villanykörte nap.
Minden fiatalon meghalt költőnél tovább élek.
Minden fiatalon meghalt költőnél tovább élek.

Április 1., Więgrowiec, Lengyelország

felébredve. Már is a tó ügyleteibe
bonyolódva. Néhány órával
napkelte előtt. Bizonyára. A tó már
él, lélegzik, hattyúkat küld,
hogy nézzék meg maguknak: árny
a sötétben, ami az emberi pályaudvarra
vezető utat keresi. Felébredve. Eltévedve.
A fekete földből zsenge fűszálak indulnak.
Vakon. De minek? Én nélkül, idő nélkül.
Az idő olyannyira térbelinek bizonyult, hogy már
láthatatlan. A sötétben eltévedve.

Felébredve. De minek? Mi lenne, ha most is
viselné a karórát, amit elsőáldozásra kapott,
ha annak idején beiratkozott volna cserkészetre
és lenne nála iránytű, és jól is tudná
használni az iránytűjét
– nem lenne itt.

December 24.

Hazaért. Megállt a lépcső lábánál.
Arra gondolt: íme, éppen most értem haza.
Fáradtan minden eddigi, zűrzavaros
utazástól, a párnák, szerelmek átmenetiségétől.
Fáradtan a háborútól, ami magával
akarja sodorni. Fáradtan minden földi hatalomtól.
Hazaért. Korán van. Még alszanak.
Csak nem halt meg? Szomorú,
sablonos befejezés lenne. Vannak, élnek. Biztosan.
Meglátta a karácsonyfát, meztelenül, zölden
állt az udvaron. Cigaretétát? Igen.
Visszatért. Ki alszik most a szobájában?
Az ő szobája? Az övé? A szobáját lecserélte
egy idegen városra. Az idegen város ott alszik.
Hazaért. Megállt a lépcső lábánál,
a fényárban, egy váratlan karácsonyi dalban.

Mócsai-Karaba Márta fordításai

Marcin Świetlicki (1961) a hetvenes évek végén indult, az úgynevezett „harmadik nyilvánosság” jellegzetes alakja. Elsősorban költőként és dalszövegíróként, valamint énekesként ismert, a Świetlicki zenekar alapító frontembere. Verseskötetei mellett több regénye is megjelent. Szövegeire általában jellemző a sötét, pesszimista világnézet, némi fénnnyel „az alagút végén”, régebben gyakran írt politikai, közéleti témákról, mostanában egyre többször a szerelemről, de mindig is jellemző volt írásaira a hétköznapiság, a pillanatnyi helyzetek, érzések megragadására tett kísérletek, valamint az önelemzés. Évekig a krakkói Tygodnik Powszechny újság munkatársa volt. Jelenleg is Krakkóban él, a város és a hozzá fűződő viszonya sokszor felbukkan a műveiben. Grzegorz Dyduchhal közösen tévé- és rádióműsort is vezetett. Egy színdarabban is fellépett, ezenkívül rajzol is.

Marcin Świetlicki: Wiersze, Wydawnictwo EMG, 2011